

І. Ю. Вернигор

аспірант
Національної академії державного управління
при Президентіві України

СУЧАСНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНОЇ АТЕСТАЦІЇ НАУКОВИХ КАДРІВ ВИЩОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена сучасним організаційно-правовим аспектам розвитку системи державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації. Висвітлено основні тенденції та проблеми становлення системи державної атестації наукових кадрів.

Ключові слова: атестація, наукові ступені, наукові кадри, сучасні аспекти розвитку.

Постановка проблеми. В Україні здійснюється освітня реформа, складовою якої є реформа системи державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації. Вітчизняна система атестації наукових кадрів вищої кваліфікації пройшла складний шлях становлення, на якому вона не раз зазнавала і продовжує зазнавати суттєвих трансформацій, у зв'язку з чим актуалізується необхідність подальших наукових досліджень у цій сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням формування системи державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації в Україні увагу у своїх дослідженнях приділяють В. Луговий [1; 2], В. Бакуменко [3], В. Бондаренко [4], О. Домбровська [5], Ю. Сурмін [6], М. Панчук [7] та інші. Водночас багато питань із зазначеної проблеми залишаються поза увагою науковців.

Мета статті – на основі аналізу становлення за часів незалежності інституту державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації в Україні визначити сучасний стан розвитку системи державної атестації наукових кадрів.

Виклад основного матеріалу. Проголошення незалежності України автоматично поставило на порядок денний питання створення власної системи атестації наукових кадрів. У Декларації про державний суверенітет України (16 липня 1990 р.) було заявлено, що «Українська РСР є самостійною у вирішенні питань науки,

освіти, культурного і духовного розвитку української нації» [8].

Для реалізації цієї позиції 23 травня 1991 р. прийнято Закон Української РСР «Про освіту» [9], в якому визначалися засади суспільних відносин у сфері навчання, виховання, професійної, наукової, загальнокультурної підготовки громадян України. Зокрема, було віднесено до органів управління освітою Вищу атестаційну комісію Української РСР (стаття 10), до повноважень якої належала організація і проведення атестації наукових кадрів.

Статтею 37 вказаного Закону закріплено абсолютно нову, порівняно з радянською практикою, систему наукових ступенів: «Випускникам коледжу, інституту за результатами кваліфікаційної роботи присуджується перший науковий ступінь – бакалавра відповідно спеціальності <...> Випускникам інституту, академії, університету, інших до них прирівняних навчальних закладів за результатами захисту кваліфікаційної роботи присуджується другий науковий ступінь – магістра відповідної спеціальності <...> Наукові ступені кандидата і доктора наук присуджуються спеціалізованими вченими радами вищих навчальних закладів в установленому порядку» [10].

Згодом, 13 грудня 1991 р. прийнято Закон України «Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності» [11], у статті 18 якого зазначалося: «Держава запроваджує та підтримує систему атестації кадрів, сприяє визнанню еквівалентності дипломів про вищу освіту

та наукових ступенів на міждержавному рівні».

На такій законодавчій основі Указом Президента України від 25 лютого 1992 р. № 100 створено Вищу атестаційну комісію України [12]. На виконання цього Указу постановою Кабінету Міністрів України від 25 травня 1992 р. № 265 затверджено Положення про Вищу атестаційну комісію України [13], згідно з яким комісія визнавалася центральним органом виконавчої влади, що підпорядковується Кабінету Міністрів України і бере участь у формуванні та реалізації державної політики щодо перспектив розвитку науки і техніки, кадрового потенціалу України з урахуванням світового рівня науково-технічного прогресу.

20 травня 1992 р. постановою Кабінету Міністрів України № 257 також на виконання згаданого Указу Президента України затверджено «Положення про порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань» [14], яке вже у незалежній Україні визначало порядок присудження наукових ступенів доктора і кандидата наук.

Відповідно до вказаного Положення науковий ступінь доктора наук присуджується спеціалізованою вченою радою на підставі прилюдного захисту дисертації особою, яка має вищу освіту, і затверджується Вищою атестаційною комісією України з урахуванням висновку відповідної експертної ради Вищої атестаційної комісії України. Вища атестаційна комісія України може надавати право окремим спеціалізованим ученим радам остаточно вирішувати питання про присудження наукового ступеня доктора наук. Науковий ступінь кандидата наук присуджується спеціалізованою вченою радою на підставі прилюдного захисту дисертації особою, яка має вищу освіту. Вища атестаційна комісія України перевіряє всі захищені докторські дисертації та вибірково захищені кандидатські дисертації, які в разі потреби одержує від відповідної спеціалізованої вченої ради, і може скасувати прийняті спеціалізованими вченими радами рішення у разі порушення вимог цього Положення.

Отже, дане Положення передбачало досить високий ступінь автономії спеціалі-

зованих вчених рад у процесі присудження наукових ступенів.

У подальшому інститут державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації зазнавав певних змін. Так, Верховна Рада України у 1996 р. прийняла нову редакцію Закону України «Про освіту» [15], згідно з яким до повноважень Вищої атестаційної комісії було віднесено ще «керівництво роботою з присудження наукових ступенів». Відтепер передбачалося існування вже не чотирьох, а лише двох наукових ступенів: кандидата наук та доктора наук. Зазначалося, що ці ступені присуджуються спеціалізованими вченими радами вищих навчальних закладів освіти, наукових установ та організацій у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

У 1998 р. схвалено нову редакцію базового закону в галузі науки, який дістав назву «Про наукову і науково-технічну діяльність» [16]. У новій редакції закону вперше сформульовано визначення термінів «вчений» і «науковий працівник» та визнано вченого основним суб'єктом наукової і науково-технічної діяльності. У статті 5 вказаного закону серед інших елементів правового статусу вченого було зафіксовано його право здобувати державне і громадське визнання через, зокрема, присудження наукових ступенів. У статті 10 цього закону визначалося, що вчена (наукова, науково-технічна, технічна) рада наукової установи затверджує теми дисертацій здобувачів та аспірантів, їх наукових керівників (консультантів) та в межах своєї компетенції розглядає питання про присвоєння вчених звань. У цій статті також зазначалося, що при науковій установі можуть створюватися спеціалізовані вчені ради для захисту дисертацій за відповідними спеціальностями у порядку, передбаченому законодавством України.

У зв'язку із прийнятими законами знає змін і Порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань [17]. До даної процедури внесено ряд істотних змін, якими звужено автономію спеціалізованих вчених рад, зокрема:

– встановлено, що Вища атестаційна комісія України проводить експертизу дисертаційних робіт на здобуття наукових

ступенів доктора й кандидата наук, розглядає атестаційні справи здобувачів та видає дипломи доктора наук і кандидата наук на підставі рішень спеціалізованих вчених рад та атестаційного висновку президії Вищої атестаційної комісії;

- у разі порушення спеціалізованими вченими радами вимог нормативно-правових актів з питань присудження наукових ступенів Вища атестаційна комісія скасовує прийняті ними рішення;

- скасовано можливості захисту дисертації у формі наукової доповіді;

- визначено, що за наявності трьох негативних відгуків (із числа офіційних опонентів і провідної установи) на докторську дисертацію або двох – на кандидатську, захист дисертації не проводиться і вона знімається із розгляду, про що спеціалізована вчена рада зобов'язана прийняти відповідне рішення;

- започатковано практику затвердження керівництвом спеціалізованої вченої ради додаткового офіційного опонента в разі відсутності з поважної причини під час захисту дисертації одного з офіційних опонентів, який дав позитивний відгук про дисертаційну роботу;

- запроваджено складання здобувачами наукового ступеня кандидата наук, які не мають повної вищої освіти в галузі науки, за профілем якої підготовлено дисертацію, додаткового кандидатського іспиту із загальнонаукової дисципліни цієї галузі науки;

- визначено, що рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукових ступенів доктора та кандидата наук набуває чинності із дня прийняття президією Вищої атестаційної комісії України рішення про видачу відповідного диплома.

Згодом, 17 січня 2002 р. прийнято Закон України «Про вищу освіту» [18]. У статті 17 вказаного закону Вищу атестаційну комісію України визначено як один з органів управління в галузі вищої освіти, який забезпечує виконання державних вимог під час атестації наукових і науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації. Також зазначеним законом встановлено, що підготовка кандидатів і докторів наук здійснюється вищими навчальними закладами третього і четвертого рівнів акреди-

тації, науково-дослідними установами та їх відокремленими підрозділами.

Проведений аналіз засвідчує, що протягом перших десяти років незалежності в Україні було сформовано інституційну складову системи підготовки й атестації наукових кадрів, на законодавчому рівні достатньою мірою були врегульовані практично всі аспекти цього процесу. Водночас, із приєднанням України у 2005 році до Болонського процесу, на сторінках наукових видань розпочалися жваві дискусії, пов'язані з необхідністю вдосконалення як нормативної бази підготовки й атестації докторів і кандидатів наук, так і реальної практики реалізації цього процесу в контексті європейського досвіду підготовки й атестації наукових кадрів вищої кваліфікації.

Першочергове значення в даному контексті українські науковці й практики надавали таким питанням, як: необхідність запровадження трициклової системи підготовки фахівців із вищою освітою (бакалавр – магістр – доктор філософії); інтеграція докторських програм в єдину освітню систему; визначення державного освітнього стандарту докторських програм, обов'язкового мінімуму їх змісту, надання більшої автономії спеціалізованим вченим радам у вирішенні питань присудження наукових ступенів; уточнення статусу Вищої атестаційної комісії України як центрального органу виконавчої влади в системі атестації наукових кадрів вищої кваліфікації.

Кардинальні зміни інституційних засад вітчизняної системи атестації наукових кадрів вищої кваліфікації розпочалися із прийняттям Указу Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085 [19], яким ліквідовано Вищу атестаційну комісію України, а її функції покладено на Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України (далі – МОНмолодьспорту).

Показово, що доцільність такого кроку обґрунтовувалася вітчизняними науковцями в контексті модернізації української системи підготовки наукових кадрів у руслі Болонського процесу та Міжнародної стандартної класифікації освіти [20, с. 94–102]. Саме таке управлінське рішення створює передумови для подо-

лання відокремленості освітньої й наукової сфер, яка традиційно існувала в Україні, та об'єднання в одну освітню систему підготовки і бакалаврів, і магістрів, і докторів філософії, що, у свою чергу, закладає підвалини для переходу до нової системи підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації, яка передбачає поєднання навчання і наукових досліджень [21, с. 3–6; 233, с. 5–9].

Адже в Україні освітньо-кваліфікаційні рівні (молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст, магістр) та наукові ступені (кандидат і доктор наук) завжди були розмежовані та розведені по окремих сферах освіти і науки.

Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України

від 14 вересня 2011 р. № 1059 [22] затверджено Положення про атестаційну колегію Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, а також Положення про спеціалізовану вчену раду.

Атестаційна колегія Міністерства є дорадчим органом МОНмолодьспорту, що утворюється з метою виконання повноважень щодо підготовки та атестації наукових кадрів вищої кваліфікації, покладених на Міністерство. Основними завданнями атестаційної колегії є участь у:

- прийнятті рішень щодо діяльності аспірантури, ад'юнктури, докторантури у вищих навчальних закладах III-IV рівня акредитації, закладах післядипломної освіти III-IV рівня акредитації, наукових установах;

- формування мережі спеціалізованих вчених рад;

- затвердженні рішень спеціалізованих вчених рад про присудження наукового ступеня доктора і кандидата наук.

Проведення експертизи дисертацій з метою здійснення контролю за їх науковим рівнем, науковою та практичною цінністю, за роботою спеціалізованих учених рад здійснюється експертними радами з питань проведення експертизи дисертаційних робіт, які є дорадчими органами МОНмолодьспорту (Положення, а також перелік затверджені наказом МОНмолодьспорту від 14 вересня 2011 р. № 1058 [23]).

Експертні ради утворюються МОНмолодьспортом України за галузями наук

або за групами спеціальностей із провідних учених певної галузі науки, які мають досвід підготовки здобувачів наукових ступенів та беруть участь у процесі атестації наукових кадрів. Головним завданням експертної ради є участь у: проведенні експертизи захищених дисертацій; розгляді документів атестаційних справ; розгляді питань щодо присудження наукових ступенів.

24 липня 2013 р. постановою Кабінету Міністрів України № 567 затверджено оновлений Порядок присудження наукових ступенів [24], згідно з яким розгляд і вирішення питань атестації наукових кадрів здійснює Міністерство освіти і науки України за участю атестаційної колегії, яка діє відповідно до затвердженого ним положення. Наукові ступені доктора і кандидата наук присуджують спеціалізовані вчені ради за результатами прилюдного захисту дисертацій. Міністерство освіти і науки України затверджує рішення спеціалізованих вчених рад про присудження наукових ступенів і видає дипломи доктора та кандидата наук. Спеціалізована вчена рада несе відповідальність за обґрунтованість прийнятих нею рішень і забезпечує високий рівень вимогливості під час розгляду дисертацій та проведення їх захисту. У разі порушення спеціалізованою вченою радою вимог нормативно-правових актів з питань присудження наукових ступенів доктора або кандидата наук Міністерство освіти і науки України вживає відповідних заходів аж до скасування рішення ради.

Подальший розвиток вітчизняної системи атестації наукових кадрів безпосередньо пов'язаний із прийняттям у 2014 р. нової редакції Закону України «Про вищу освіту» [25].

Відповідно до статті 5 вказаного закону підготовка фахівців з вищою освітою здійснюється за відповідними освітніми чи науковими програмами на таких рівнях вищої освіти: початковий рівень (короткий цикл) вищої освіти; перший (бакалаврський) рівень; другий (магістерський) рівень; третій (освітньо-науковий/освітньо-творчий) рівень; науковий рівень.

Здобуття вищої освіти на кожному її рівні передбачає успішне виконання особою

відповідної освітньої або наукової програми, що є підставою для присудження відповідного ступеня вищої освіти: 1) молодший бакалавр; 2) бакалавр; 3) магістр; 4) доктор філософії/доктор мистецтва; 5) доктор наук [25].

Наведеним Законом по завершенні перехідного періоду (31 грудня 2020 р.), скасовується науковий ступінь кандидата наук.

На відміну від освітніх програм першого та другого циклів реальних програм третього циклу в Україні так і не було запроваджено. Досі зберігається модель аспірантури. Традиційна схема навчання в аспірантурі та захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів в Україні суттєво відрізняється від європейської практики. Вона передбачає вивчення філософії, іноземної мови та методики наукових досліджень. Спочатку аспіранти складають екзамени з іноземної мови, філософії, а потім – з наукової спеціальності («кандидатський мінімум»).

Методика підготовки дисертаційного дослідження передбачає переважно індивідуальну роботу під нерідко формальним керівництвом, аспірант часто позбавлений продуктивного наукового середовища та змушений виконувати чимало суб'єктивних та нерелевантних вимог. Наприклад, одна з таких вимог прямо забороняє захист дисертації за двома спеціальностями, що демотивує проведення міждисциплінарних досліджень. Практика подвійного керівництва аспірантами не є поширеною з фінансових мотивів. Зовсім відсутні програми національної мобільності аспірантів, а організовані програми міжнародної мобільності охоплюють лише незначну частину молодих дослідників [26].

Переважає більшість наукових публікацій здійснюється в маловідомих локальних виданнях. У зв'язку із хронічністю цієї проблеми ще в жовтні 2012 р. були ухвалені вимоги до опублікування результатів дисертаційних досліджень на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук. Вони передбачили такі нові елементи, як: обов'язковість публікацій у виданнях іноземних держав або у виданнях України, які включені до міжнародних наукометричних баз; низку формальних вимог до структури та обсягу наукових публікацій.

Слід зазначити, що ці «новації» не справили суттєвого впливу на наукову спільноту і прямо спровокували нездорову винахідливість в їх «подоланні».

Нова редакція Закону України «Про вищу освіту» вносить радикальні системні зміни, які дозволяють сказати про наміри реального впровадження програм третього циклу.

Замість наукового ступеня «кандидат наук (PhD)» вводиться освітній і, водночас, перший науковий ступінь «доктора філософії». Обов'язковою складовою його підготовки стає виконання освітньо-наукової програми обсягом 30–60 кредитів ЄКТС, а стандартний строк навчання збільшується з трьох до чотирьох років [25].

Окремі уваги заслуговують зміни в процедурах захисту дисертацій. Замість затвердженої кожної дисертації Міністерством освіти і науки України запроваджується акредитація спеціалізованих вчених рад (рішення яких про присудження наукових ступенів будуть остаточними) Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти.

Стає можливим захист дисертацій не тільки в постійно діючих, але й в разових спеціалізованих радах, що відповідає сучасній світовій практиці і дозволяє оцінювати дисертаційні дослідження в колі вузьких фахівців з відповідної проблематики [25].

Ступінь доктора наук присуджується спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти чи наукової установи за результатами публічного захисту наукових досягнень у вигляді дисертації або опублікованої монографії, або за сукупністю статей, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки.

Закон також підвищує вимоги щодо недопущення плагіату та посилює відповідальність за це. Так, згідно зі статтею 6 Закону до захисту допускаються дисертації (наукові доповіді), виконані здобувачем наукового ступеня самостійно. Виявлення в поданій до захисту дисертації (науковій доповіді) академічного плагіату є підставою для відмови у присудженні відповідного наукового ступеня або ска-

сування рішення спеціалізованої вченої ради про присудження наукового ступеня [25].

Висновки і пропозиції. Проведений аналіз засвідчує, що становлення вітчизняної системи атестації наукових кадрів вищої кваліфікації після здобуття незалежності України характеризувалося постійними змінами нормативно-правової бази в даній сфері, що, у свою чергу, зумовлювало відповідні трансформації інституційної складової даної системи. Наразі система атестації наукових кадрів вищої кваліфікації модернізується в руслі вимог Болонського процесу та Міжнародної стандартної класифікації освіти.

Подальший розвиток вітчизняної системи державної атестації наукових кадрів вищої кваліфікації залежатиме від прийняття низки підзаконних нормативно-правових актів, необхідних для реалізації положень Закону України «Про вищу освіту».

Список використаної літератури:

1. Луговий В.І. Модернізація підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів в аспірантурі та докторантурі наукових установ АПН України у контексті Болонського процесу: досвід, проблеми, перспективи / В.І. Луговий, В.А. Семиченко, О.Л. Кононко та ін. // Педагогіка і психологія. – 2008. – № 1. – С. 94–102.
2. Луговий В.І. Проблема освітньо-наукової інтеграції в підготовці кандидатів і докторів наук в Україні / В.І. Луговий // Проблеми освіти : наук. зб. – К. : Ін-т інновац. технологій і змісту освіти МОН України, 2007. – Вип. 54. – С. 3–6.
3. Бакуменко В.Д. Тенденції дисертаційних досліджень з державного управління в контексті дотримання вимог ВАК України / В.Д. Бакуменко, Т.В. Мотренко, О.І. Васильєва // Вісн. Держ. Служби України. – 2009. – № 3. – С. 62–68.
4. Бондаренко В.Д. Звіт про роботу експертної ради з державного управління ВАК України за 2003 рік / В.Д. Бондаренко, С.В. Сьомін // Бюл. ВАК України. – 2004. – № 9. – С. 12–16.
5. Домбровська С.М. Розвиток вищої школи в Харкові у період тимчасової лібералізації тоталітарної системи (друга половина 50-х – перша половина 60-х років ХХ ст.) : автореф. дис. ... на здобуття наук. ст. к. істор. н. : спец. 07.00.01 «Історія України». – Харк. нац. ун-т імені В.Н. Каразіна. – Харків, 2006. – 19 с.
6. Сурмін Ю.П. Стан, проблеми та напрями вдосконалення наукових досліджень галузі науки «Державне управління» / Ю.П. Сурмін // Інновації в державному управлінні: системна інтеграція освіти, науки, практики : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 27 трав. 2011 р. : у 2 т. / за заг. ред. Ю.В. Ковбачюка, В.П. Трощинського, С.В. Загороднюка. – К. : НАДУ, 2011. – Т. 1. – С. 8–16.
7. П'ять років національної системи атестації наукових і науково-педагогічних кадрів: здобутки і перспективи : доповідь першого заступника голови ВАК України М.І. Панчука на засіданні Головної ради ВАК України / М.І. Панчук // Бюл. ВАК України. – 1997. – № 1. – С. 6–32.
8. Про Державний суверенітет України // Декларація Верховної Ради Української РСР від 16.07.1990 р. № 55-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 31.07.1990. – № 31 – Ст. 429.
9. Про освіту : Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 34. – Ст. 451.
10. Костенко І.В. Формування і розвиток системи наукових ступенів і вчених звань в Україні в контексті світового досвіду: історико-юридичне дослідження : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / І.В. Костенко ; Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. – К., 2011. – 303 с.
11. Про основи державної політики у сфері науки і науково-технічної діяльності: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 12. – Ст. 165.
12. Про Вищу атестаційну комісію України : Указ Президента України від 25 лютого 1992 р. № 100 // Збірник указів Президента від 31.03.1992 р. – № 1.
13. Про затвердження Положення про Вищу атестаційну комісію України: Постанова Кабінету Міністрів України від 25 травня 1992 р. № 265 // Бюлетень ВАК України. – 1997. – № 1. – С. 1–9.
14. Про порядок присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань : Постанова Кабінету Міністрів України від 20 травня 1992 р. № 257 // ЗП України. – 1992. – № 6. – Ст. 134.
15. Про освіту : Закон України. – К. : Генеза, 1996. – 36 с.
16. Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України. Вводиться в дію Постановою Верховної Ради України від

- 1 грудня 1998 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 2–3. – Ст. 20.
17. Про затвердження порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань : Постанова Кабінету Міністрів України від 28 червня 1997 р. № 644 // Бюлетень ВАК України. – 1997. – № 3. – С. 2–14.
18. Про вищу освіту : Закон України. Вводиться в дію Постановою Верховної Ради України від 17 січня 2002 р. № 2984-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 20. – Ст. 134.
19. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
20. Луговий В.І. Модернізація підготовки науково-педагогічних і наукових кадрів в аспірантурі та докторантурі наукових установ АПН України в контексті Болонського процесу: досвід, проблеми, перспективи / В.І. Луговий, В.А. Семиченко, О.Л. Кононко та ін. // Педагогіка і психологія. – 2008. – № 1. – С. 94–102.
21. Луговий В.І. Проблема освітньо-наукової інтеграції в підготовці кандидатів і докторів наук в Україні / В.І. Луговий // Проблеми освіти : наук. зб. – К. : Ін-т інновац. Технологій і змісту освіти МОН України, 2007. – Вип. 54. – С. 3–6.
22. Деякі питання присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань : наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 14 вересня 2011 р. № 1059 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
23. Деякі питання експертних рад з питань проведення експертизи дисертаційних робіт Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України : Наказ Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 14 вересня 2011 р. № 1058 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
24. Про порядок присудження наукових ступенів : Постанова Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
25. Про вищу освіту : Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 37–38. – Ст. 2004.
26. Нововведення Закону України «Про вищу освіту» щодо ступенів та кваліфікації вищої освіти та їх імплементація [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://edu-mns.org.ua/img/news/5496/222.pdf>.

Вернигор И. Ю. Современные аспекты развития института государственной аттестации научных кадров высшей квалификации в Украине

В статье рассмотрены современные организационно-правовые аспекты развития системы государственной аттестации научных кадров высшей квалификации. Освещены основные тенденции и проблемы становления системы государственной аттестации научных кадров.

Ключевые слова: аттестация, научные степени, научные кадры, современные аспекты развития.

Vernyhor I. Modern aspects of development of the institute of state certification of scientific personnel of the highest qualification in Ukraine

The article considers modern organizational and legal aspects of the development of the system of state certification of scientific personnel of the highest qualification. The main tendencies and problems of the formation of the system of state certification of scientific personnel are covered.

Key words: attestation, scientific degrees, scientific cadres, modern aspects of development.